

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' η Λιάνα άργεζε...
 Γιατί τάχα; "Α... έξω... καταλαβαίνα... Θέλησε να τον δει προηγούμενος... Θέλησε να τον ρωτήσει... Κι' ατίος τι θα πη...
 'Από αυτών έξαρτάται η εύτυχία μου, ή εύτυχία των τελευταίων μου ήμερών...
 Θέσ μου, γαλήνεψε την ψυχή μου, δώσε ήρεμία στο πνεύμα μου.
 'Υποφέρω τόσο θεσ μου!...

('Απ' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάς;)

(Την έπομένη)

Βρίσκουμαι πάλι στο σπίτι μου, κοντά στον σόζυγο μου; Πόσο παράξενο μου φαίνεται αυτό!...
 Νομίζω πώς όνειρεύομαι. 'Υπάρχουν στιγμές που τινάζονται απότομα για να ξυπνήσω, έχω την εντύπωση πώς ζω μέσα σ' ένα άλλο κοίτο και τρομερό κρύαίλη...
 'Όσα συμβαίνουν γύρω μου μου φαίνονται πώς δεν συνέβησαν ποτέ...

"Εφωνα από αυτό το σπίτι, ακολούθησα τον Ζάκ, ταξιδεύσαμε στην 'Ιταλία;
 Μου φαίνονται τόσο μακρινά και τόσο ψεύτικα όλα αυτά!...

"Όταν ξαναγύρισα χθές, ό 'Ερνέστος με περίμενε με άγωνία.
 Κάθησα άρκεση ώρα κοντά του. Μου κρατούσε το χέρι και μου μιλούσε, μου μιλούσε άκατάπαντα. "Όταν ήρθε ό γιατρός με πήρε ιδιαιτέρως και μου σύστησε να μη τον κοιμώζω με όμιλίες, να μη τον άφηνω να μιλάει κι' ό ίδιος, γιατί τό καθέτι, ή παρακίρη κοιμώσας τον βλάπτει. Τά λόγια του γιατρού βγήκαν άληθινά.

Την νύχτα ό 'Ερνέστος ύπέφερε πολύ. Τον έπαιραξε πικρός και παραμιλούσε. Εφώναζε τό δ όμά μου, δέν έγνώριζε κανένα άπ' όσους ήσαν γύρω του. Τού μιλούσα και δέν μ' άκουγε, δέν μ' έγνώριζε...
 "Ήθελε να σηκωθεί και να φύγει. Εφώναζε και χειρονομούσε, τά μάτια του ήσαν θαλά.

Σκυμένη έπάνω του προσπαθούσα να τον καθιστώζασω.
 — 'Ερνέστε, είμ' είδω σιμά σου, ήσύχασε...
 Μά του κάνω έκοιλίαζα. 'Η κρίσις του αυτή έκράτησε ως τις 2 μετά τά μεσάνυχτα.

Συνήρθη σιγά-σιγά, μι όριξε ένα βλέμμα εδώνωμοσύνης και κοιμήθηκε.
 "Όταν πήγα στη κρεβατοκάμαρά μου να κοιμηθώ ήμουν τρομερά έννευρομένη.
 'Επαινα ντυμένη, όπως ήμουν στό κρεβάτι μου κι' άρχισα να κλαίω.

Καταλαβαίνα καλά πώς τό μορτώριο αυτό μου τό έπιβάλλει ό Θεός...
 Καταλαβαίνα πώς δεν θ' άνδέξω ως τό τέλος στη δουκιμασία αυτή.

Τά νούρα μου είναι έρεθισμένα, τό σώμα μου κατάκοπο...
 Κάθουμαι μόνη μου και κλαίω-κλαίω άκατάπαντα.

Στόν 'Ερνέστο προσποιούμαι την ευχαριστημένη. 'Αναγκάζουμαι να του μιλά για τό μέλλον...
 Και τό ίδιο κάνω και στόν Ζάκ. Είμαι όκοχρηωμένη να παίζω ένα ξεχωριστό ρόλο για τον καθένα.

Καιμιά ίσως γυναίκα δέν βρέθηκε ποτέ στη θέσι μου. Χωρισμένη από τον άνδρα μου ζω μαζί του περμιένοντας τό μοιραίο τέλος του και συγχρόνως παρηγορώ τον φίλο μου από τον όποιο με άπέσπασε ή τελευταία αυτή συμφορά...
 Τι θ' άπογίνω;
 'Ερχονται στιγμές που νομίζω πώς θα μου σαλέψη τό μυαλό!.

Προτιμώτερο όμως ή τρέλλα.
 "Ενας τρέλλος δέν νοιάζει τίποτα, δέν θυμάται τίποτα, δέν ύποφέρει!...

('Απ' το 'Ημερολόγιο της Κομήσσης Ρ...)

(Τό μεσημέρι της ίδιας ημέρας)

"Ήρθε και με έπισκέφθηκε λίγο πριν άπ' το μεσημέρι ό κ. Μογάλ.
 "Ήταν τρομερά άλλαγμένος, χλωμός και σαστισμένος, σαν να έπέραςσε όλόκληρη τη νύχτα του με πικρό.

Μερικώς στιγμές ήσαν τόσο άφιρημένος ώστε

δέν πρόσχε τι του έλαγα.
 Τά λόγια του ήσαν άσυνάρτητα και μπερδεμένα.
 "Φοβήθηκα πολύ που τον είδα έτσι. 'Ο χαρισμός σουάπ την Λιάνα τον έχει κάρει άνω-κάτω. Αυτό φαίνεται καθαρά όσο κι' αν προσπαθή να τό κρύψει.
 Τό άπόγευμα θα δώ την Λιάνα και θα της δώσω να καταλάβη πώς ή κατάσταση του φίλου της είναι κρίσιμη.
 Είναι όμως ζήτημα αν θα μπορέση να τον παρηγορήσει.
 'Η θέσις της είναι φοικη.
 "Αν δέν φοβόμουν μήπως συμβή καιμιά νέα συμφορά θα της τό έκοινα.
 "Ετωχέ Λιάνα!...
 Πόσο θα ύποφέρη ή δυστυχισμένη!...
 "Απ' τό ένα μέρος ό 'Ερνέστος άρρωστος βαρεια κι' άπ' τό άλλο ό άγαπημένος της μιστέρελλος από έρωτική άπελπισία!...

('Απ' το 'Ημερολόγιο της Λιάνας Σαβάς;)

(Τό μεσημέρι)

"Ο 'Ερνέστος έξυπνησε σήμερα ήσυχότερος από χθές.
 Πήγα και του κράτησα συντροφιά άρκεση ώρα. Με κύταζε διαρκώς στα μάτια ένω μου μιλούσε και έξαφνα μου είπε:

- Στενωχωρείσαι Λιάνα;
- 'Εγώ!... "Όχι... του είπα.
- Μη μου τό κρηβεις Λιάνα, στενωχωρείσαι. Τό βλέπω στά μάτια σου, στην μορφή σου. Είσαι τόσο άλλαγμένη από χθές... Γιατί δέν μου λές την άλήθεια;
- Φίλε μου, δέν έχεις δίκιο. Είμαι λίγο χλωμιά ίσως, γιατί φοβήθηκα την νύχτα για την ζωή σου. "Ήσων τόσο άσχημα...
- Αυτό είναι μόνο;
- Αυτό 'Ερνέστε.
- Δέν ύποφέρεις που μένεις μαζί μου;
- Θεσ μου, όχι... όχι!
- Μου τό όρκίζεσαι Λιάνα;
- Σου τό όρκίζουμαι. Λυπούμαι μόνο για την κατάσταση σου. Αυτό είναι όλο...
- Λιάνα... αν σε ρωτήσω κάτι, θα μου πής την άλήθεια; Θα μου άπαντήσεις με ειλικρίνεια;
- 'Αμφιβάλλεις για αυτό;
- Ναι ή όχι... Μά μη με παρεξηγεις Λιάνα... Ήθελα να μάθω κάτι... Ήθελα να

έξω...
 — Θα σου πώ ότι θέλεις ειλικρινώς 'Ερνέστε. Μίλησέ μου.

- Λιάνα... Θεσ μου πώς τρέμα!
- Μά γιατί, φίλε μου; Τι συμβαίνει; Μίλησέ μου, μίλησέ μου ελεύθερα...
- 'Εστο... "Ακουσε Λιάνα. Ήθελα να μάθω τι σκέπτεσαι για μένα. Ήθελα να μάθω τι έχεις στη καρδιά σου Λιάνα...
- Γιατί βασανίζεσαι από άμφιβολίες 'Ερνέστε;... Τό γεγονός πώς έτρεξα κοντά σου όταν έμαθα ότι είσαι άρρωστος, δέν είναι άρμετό για να σου δείξη τι αισθάνομαι για σε;
- Δέν πρόκειται για τον οίκτο σου Λιάνα.
- Μά δέν είναι οίκτος 'Ερνέστε.
- "Όχι, άκουσέ με, δέν μ' έννόησες. Ήθελα να μάθω, θέλω να ξέρω από τώρα τι θα συμβή στο μέλλον...
- Στο μέλλον; ...
- Ναι Λιάνα. Ήθελα να μου πής μ' όλη σου την ειλικρίνεια τι θα κάμης αν γινώ καλά, Λιάνα, αν δέν πεθάνω;

('Ακολουεί')